

ਅਪਰਾਧੀ ਫੁਟਕਲ

ਐਸਐਸ ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਅਤੇ ਐਸਪੀ ਗੋਇਲ ਜੇ.

ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ

ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ। 1977 ਦਾ 909 ਨੰ.

ਵਿੱਚ

1975 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 721

3 ਮਾਰਚ 1977

ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1974 ਦਾ 2)— ਧਾਰਾ 389— ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ—ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਗੜੇ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰਕ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਅਕਾਦਮਿਕ ਦਾ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸਜ਼ਾ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮੁੱਦੇ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਰਵੱਈਆ ਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਲਗਭਗ ਪੂਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਰੀ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ।

ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 389 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ-ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ 3 ਆਈ ਸਿੰਘ ਸੇਖੋਂ ਸੈਸ਼ਨ 3 ਜਜ, ਪਟਿਆਲਾ, ਮਿਤੀ 22 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1975 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਲਿਖਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਐਸ.ਐਸ.

ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਲਈ ਡੀ.ਐਨ.ਰਾਮਪਾਲ, ਏ.ਏ.ਜੀ.

ਨਿਰਣਾ

ਐੱਸ. ਸ: ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, 3. (ਓਰਲ)।

(1) ਕੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਐਪ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਲਾਜ਼ਮੀ ਦੇਰੀ, 1 ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣ ਲਈ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕਾਰਕ ਹੈ, ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦਿਲਚਸਪ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਉੱਠਿਆ ਹੈ। ਸੁੱਚਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਜ਼ਮਾਨਤ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ।

ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (ਐਸ.ਐਸ. ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ.)

(2) ਦੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਸਮੇਤ 11 ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਤਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਬੰਧਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤਹਿਤ ਪਟਿਆਲਾ ਦੀ ਸੈਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ 22 ਅਪ੍ਰੈਲ 1975 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਰਾਹੀਂ ਤਿੰਨ ਸਹਿ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਬਾਕੀ ਅੱਠ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 149, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਧਾਰਾ 364/149, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਸਮੇਤ ਤਿੰਨ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਘੱਟ ਉਮਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਮਾਮੂਲੀ ਅਪਰਾਧਾਂ 'ਤੇ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਪਰ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।

(3) ਦੋਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਮਾਨਤ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ 22 ਜੁਲਾਈ, 1975 ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਸੁਣਿਆ। ਜ਼ਮਾਨਤ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ। ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।”

(4) ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਇਸ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਲ 1974 ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਕੱਟ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿ ਇਹ ਹੋਰ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਅਗਲੇ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਹਾਤੇ 'ਤੇ ਵਕੀਲ ਫੋਰਸ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੋਣ ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਚੁੱਕੇ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੇਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚੰਗੇ ਆਚਰਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਕੁਝ ਛੋਟਾਂ ਦੇ ਮੰਦੋਨਜ਼ਰ ਹੈ।

(5) ਜਵਾਬਦੇਹ-ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ੍ਰੀ ਡੀ.ਐਨ. ਰਾਮਪਾਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਤੱਥ ਵੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਸੂਚੀਬੱਧ ਹੋਣ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਸਜ਼ਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਸ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਰਿਆਇਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੇਰੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਮੁੱਦੇ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਹਨ।

(6) ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੇਤੁਕੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੀ ਗਾਹਕੀ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਨੂ ਮੇਰੇ

ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਅਕਾਦਮਿਕਾਂ ਦਾ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ ਜੇਕਰ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

.(7) ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਰਵੱਈਆ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਮ ਰੁਟੀਨ ਵਿੱਚ ਸਾਲ 1973 ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲਾਂ ਅਜੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਸੂਚੀਬੱਧ ਹਨ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸ ਸਾਲ ਦੀਆਂ 40 ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਅਜੇ ਲੰਬਿਤ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਲੀਲ ਭੇਦਭਾਵ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਸਹੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਕੇਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਹਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਗਲੇ ਦੇ ਸਾਲ ਬੀਤਣ ਤੱਕ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਸੂਚੀਬੱਧ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਅਸੀਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਾਟਕੀ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਲਗਭਗ ਪੂਰੀ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਕਾਫੀ ਹਿੱਸਾ ਗੁਜ਼ਰ ਚੁੱਕੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰਕ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਨਾ ਹੀ ਅਸੀਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਸਟੈਂਡ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਮੁੱਦੇ ਲਈ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ।

(8) ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਲਾਈ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੰਜੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ)) ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਤਰਕ ਦੇਰੀ, ਆਦਿ, ਮੌਜੂਦਾ ਕਿਸਮ ਦੇ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੈ।

(9) ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਦੋਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਰਿਆਇਤ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 14 ਮਾਰਚ, 1977 ਨੂੰ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

(1) 1972 ਕਰੋੜ ਐਲਜੇ 341

ਐਨ.ਕੇ.ਐਸ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

